

UZASADNIENIE

Odwołaniem z dnia 12 stycznia 2011 r. (...) Spółka Akcyjna odwołała się od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nr (...) z dnia 28 grudnia 2010 r. nakładającej na nadawcę karę pieniężną w wysokości (...). Powódka wnosil o uchylene decyzji w calosci, wstrzymanie jej wykonania do czasu rozstrzygnięcia sprawy, dopuszczenia dowodu z opinii eksperta oraz zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zarzucała przedmiotowej decyzji naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 53 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji poprzez przyjęcie w uzasadnieniu decyzji, że górna granica kary pieniężnej za naruszenie ustawy powinna być oparta na kryterium przychodu nadawcy osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Uzasadniając swoje stanowisko wskazywała, że ukarana Spółka Akcyjna (...) dokonywała opłat za wykorzystywanie częstotliwości do nadawania programu (...), a co za idzie w momencie nałożenia kary pieniężnej za jej górną granice powinna zostać wzięta pod uwagę proporcjonalna część wartości rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonej do nadawania programu. W tej części zdaniem powódki P. Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nie przeprowadził postępowania w tej części i nie ustalił rocznej opłaty za używanie częstotliwości. Powódka również wskazywała, iż nawet przyjmując za podstawę do naliczenia kary pieniężnej w oparciu o przychód nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, to Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nieprawidłowo go ustalił, przyjmując za podstawę przychód (...) Spółki Akcyjnej, zamiast przychód osiągany z tytułu rozpowszechniania programu (...). Powódka podnosiła, iż mając na uwadze, iż kara nie była wysoka, ale nałożona proporcjonalnie w stosunku do górny granicy przychodu nadawcy w wysokości (...) zł to uwzględniając, iż jej zdaniem ta górna granica powinna być niższa to i nałożona kara proporcjonalnie zmniejszona.

W odpowiedzi na odwołanie Pozwany wnosila o oddalenie odwołania w calosci, o oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje stanowisko wskazywał, iż stan faktyczny sprawy nie jest sporny i odwołujący nie zaprzecza, iż doszło do naruszenia art. 16b ustawy o radiofonii i telewizji, a w takiej sytuacji Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jest zobligowany do nałożenia kary pieniężnej w oparciu o art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Pozwany ponadto wskazywał, iż zarzuty zawarte w odwołaniu dotyczące nie prawidłowego ustalenia górnej granicy wysokości kary są nie uzasadnione, gdyż uzyskane przez (...) Spółka Akcyjna pozwolenia radiowe ((...)33/06) z dnia 25 września 2006 r. wydane przez Prezesa (...) dotyczy opłaty za dysponowanie częstotliwością w służbie stałej, służącej do dosyłania sygnałów radiodyfuzyjnych w relacji ziemia- satelita. Ponadto podniósł, iż w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 lutego 2005 r. w sprawie rocznych opłat za prawo dysponowania częstotliwością w par 2 pkt 4 wskazany został załącznik nr 4, który określa opłaty w radiofonii i telewizji związane z rozpowszechnianiem (nadawaniem) programów radiowych i telewizyjnych, Przedmiotowych opłat nie uiszcza (...) Spółka Akcyjna, a zatem nie mogło to stanowić górnej granicy nakładanej na nadawcę kary. Pozwany wskazuje również, iż zarzut dotyczący nie prawidłowego ustalenia przychodu nadawcy jest nie uzasadniony, gdyż Jego zdaniem art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji wskazuje, iż podstawą wyznaczenia górnej granicy kary jest 10 % przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a nie przychodu osiągniętego w związku z rozpowszechnianiem danego programu, w którym stwierdzono naruszenie przepisów ustawy. Pozwany pokreślił również, iż nie zgadza się z twierdzeniami opinii dołączonej do odwołania, ponadto wskazując, iż przedmiotowy dokument ma status dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 kodeksu postępowania cywilnego.

W kolejnym piśmie procesowych z dnia 16 maja 2011 r. Powód podtrzymał żądanie pozwu w calosci ponadto wnosil o dopuszczenie dowodu z zaświadczenia wydanego przez Prezesa Urzędu (...) Elektronicznej na okoliczność potwierdzenia uiszczenia przez Powódkę opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonej do nadawania programu (...).

W piśmie procesowym z dnia 31 maja 2011 r. Pozwany podtrzymał wszystkie twierdzenia zawarte w odpowiedzi na odwołanie oraz wskazał, iż pismo z dnia oraz dołączone do niego zaświadczenie Prezesa Urzędu (...) Elektronicznej nie dowodzą niepoprawności stanowiska Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz nie stanowią

nowego dowodu w sprawie. Ponadto Pozwany wskazywał, iż zaświadczenie potwierdza fakt ponoszenia opłat za częstotliwość do realizacji łącza działającego w ramach radiokomunikacji stałej satelitarnej z przeznaczeniem do dosyła sygnału TV do naziemnych nadajników telewizyjnych pracujących w sieci (...) za pośrednictwem satelity H. B., poz. 13 E.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 13 listopada 2010 r. (...) Spółka Akcyjna nadała w programie (...) o godzinie 18 20 15 sekundową reklamę piwa (...).

Dowód: okoliczność nie sporna [(pismo (...) S.A. z dnia 29 listopada 2010 r. k 49)].

W dniu 17 listopada 2010 r. Pozwany zwrócił się do powódki o przekazanie materiałów dotyczących nagrań programu oraz ewidencji reklam i telesprzedaży w programie telewizji (...) wyemitowanego w dniu 13 listopada 2010 r. w godzinach 18 00 do 19 00.

Dowód: okoliczność nie sporna [Pismo Dyrektora Departamentu (...) z dnia 17 listopada 2010 r. (k. 50)]

Powódka w dniu 29 listopada 2010 r. złożyła wyjaśnienia oraz załączyła nagranie programu oraz ewidencje nadanych w dniu 13 listopada 2010 r. reklam.

Dowód: okoliczność nie sporna [(...) S.A. z dnia 29 listopada 2010 r. (k. 49)]

Następnie w dniu 28 grudnia 2010 r. Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji decyzją nr 7/2010 nałożył na nadawcę tj. (...) Spółka Akcyjna karę pieniężną w wysokości (...).

Dowód: okoliczność nie sporna [Decyzja nr 7/2010 z dnia 28 grudnia 2010 r. (k. 46-48)]

W dniu 12 stycznia 2011 r. powódka złożyła odwołanie od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nr (...).

Dowód: okoliczność nie sporna [Decyzja nr 7/2010 z dnia 28 grudnia 2010 r. (k. 40-45)]

Wskazany stan faktyczny jest bezsporny w sprawie.

Sąd zważył co następuje.

W ocenie Sądu odwołanie Powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o radiofonii i telewizji”, Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w przypadku naruszenia przez nadawcę enumeratywnie wymienionych w tym przepisie obowiązków jest zobowiązany do wydania decyzję nakładającej na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonej do dostarczania usługi medialnej, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość, karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Jednym z obowiązków wymienionych ww. przepisie jest zakaz zawarty w art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawie o radiofonii i telewizji w związku z art. 13 1 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nadawania przekazu handlowego napojów alkoholowych, w godzinach od 6 00 do 20 00.

Przedmiotowej sprawie bezspornym jest fakt naruszenia przez Powódkę ww. zakazu poprzez nadanie w dniu 13 listopada 2010 r. w programie (...) o godzinie 18 20 15 sekundowej reklamy piwa (...).

Powódka nie kwestionowała faktu nałożenia kary a jedynie nie zgadzała się ze wskazaną przez Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji podstawą wyliczenia kary tj. jej górną granicą opartą o wysokość do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Analizując art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji należy wskazać, iż ustawodawca wskazała dwa sposoby określające górny pułap wysokości kar pieniężnych, które może nałożyć Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. W pierwszym wypadku nie mogą one przekroczyć 50% rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonych do dostarczania usługi medialnej.

Opłaty za używanie częstotliwości zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 lutego 2005 r. w sprawie rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością (Dz. U. Nr 42, poz. 196, z późn. zm.). Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w przedmiotowym akcie wykonawczym do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem”, wskazał dla wszystkich podmiotów który uzyskał prawo do dysponowania częstotliwością w rezerwacji częstotliwości wysokość opłat. Przedmiotowe opłaty zostały podzielone na cztery grupy tj. :

1. Opłaty dla radiokomunikacji ruchomej lądowej.
2. Opłaty dla radiokomunikacji stałej lądowej i satelitarnej.
3. Opłaty dla radiokomunikacji lotniczej oraz morskiej i żeglugi śródlądowej.
4. Opłaty dla radiofonii i telewizji.

Przedstawione przez Powódkę dowody, w tym zaświadczenie Prezesa Urzędu (...) Elektronicznej z dnia 9 maja 2011 r., wskazują, iż (...) Spółka Akcyjna uiszcza opłatę z zakresu opłat dla radiokomunikacji stałej lądowej i satelitarnej (tj. zawartych w załączniku 2 rozporządzenia).

Przez pojęcie „opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonych do dostarczania usługi medialnej” należy przez to rozumieć opłatę bezpośrednio związaną przekazaniem sygnału do odbiorcy, tj. w przypadku telewizji sygnały możliwe do odebrania przy pomocy domowych anten w odbiornikach telewizyjnych. Przedstawione przez powódkę dowody świadczą o uiszczaniu opłaty za częstotliwość do przekazywania sygnału z satelity do naziemnych przekaźników telewizyjnych, czyli nie związanej z dostarczaniem usługi medialnej.

Mając powyższe rozważania na uwadze zdaniem Sądu wskazany w art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji pojęcie opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonych do dostarczania usługi medialnej dotyczy „Opłat dla radiofonii i telewizji” (załącznik 4 rozporządzenia). Przedmiotowej opłaty powódka nie ponosiła.

Drugim ze sposobów określającym górny pułap wysokości kar pieniężnych jest stosowany w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość. W takim wypadku kara pieniężna nie może przekroczyć 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast zgodnie z art. 53 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji kara taka jest płatna z dochodu po opodatkowaniu lub z innej formy nadwyżki przychodów nad wydatkami, zmniejszonej o podatki.

Pojęcie nadawcy zostało zawarte w art. 4 pkt 5 ustawy o radiofonii i telewizji. Zgodnie z przedmiotowym przepisem nadawca to osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa, która tworzy i zestawia program oraz rozpowszechnia go lub przekazuje innym osobom w celu rozpowszechniania. Nadawca dla pełnienia swojej roli musi posiadać koncesję.

Podmiotem, który otrzymał koncesję na nadawanie programu (...) jest (...) Spółka Akcyjna. Biorąc po uwagę literalne brzmienie art. 53 ust.1 w związku z art. art. 53 ust 3 ustawy o radiofonii i telewizji dochodem który stanowi podstawę do określenia górnej granicy kary pieniężnej jest dochód (...) Spółka Akcyjna osiągniętego w roku podatkowym 2009

który wynosił (...) zł. tak więc górna granica kary pieniężnej, która mogła zostać nałożona jest 10 % z ww. dochodu tj. (...) zł 90/ 100.

Nałożona przez Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji na Powódkę kara wynosi (...), tak więc mieści się w zakresie wskazanym w ww. art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł, jak w sentencji orzeczenia.

O kosztach orzeczono na podstawie art.98kpc

SSO Mirosława Kamińska